

Arrest

nr. 295 960 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 28 september 2022 in Oostenrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 12 oktober 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. Op 26 oktober 2022 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 27 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 284 800.

1.6. Op 12 april 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de genaamde / de persoon die verklaart te heten Z.I. (...) geboren te B. (...), op 15.10.1999 van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 12.04.2023.

Overwegende dat op 26/10/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grand van artikel 18.1(b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 03/11/2022 een beslissing ‘bijlage 26^{quater}’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 12/04/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole op 05/04/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene maakte op 27/10/2022 het voorwerp uit van een beslissing ‘bijlage 26 quater’ welke hem op 03/11/2022 in persoon werd betekend. Op datzelfde moment werd aan de betrokkene een uitnodiging overhandigd voor een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach aangaande de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene weigerde te tekenen voor ontvangst van de uitnodiging voor het opvolgingsgesprek.

De betrokkene bood zich niet aan op 08/11/2022 bij onze diensten (Dublin Pacheco loket Pachecolaan 44, 1000 Brussel) voor een opvolgingsgesprek en bracht geen elementen aan ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

Tijdens het Dublin interview op 12/10/2022 had de betrokkene aangegeven woonplaats te kiezen op het adres van het CGVS, E. Blerotstraat 39,1070 Brussel.

Op 29/11/2022 diende de betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) in. In het verzoekschrift werd gemeld dat de betrokkene verblijft te 8840 Staden, S. (...) en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest op het kantoor van zijn raadsman te 2018 Antwerpen, L.L. (...).

De wijkinspecteur Staden Centrum van de politiezone Arro leper voerde op 05/04/2023 om 10u35 een woonstcontrole uit op het bovenvermeld adres in Staden. De betrokkene werd er niet aangetroffen en geen enkele van de Afghaanse bewoners gaf aan hem te kennen. De wijkinspecteur sprak er met een bewoner die toch al enkele maanden op dit adres woont. De adrescontrole was dus negatief.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

1.7. Bij arrest nr. 295 959 van 20 oktober 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een feiten uiteenzetting, het weergeven van enkele motieven van de bestreden beslissing en een theoretisch betoog over artikel 29 van de Dublin III-Verordening en over artikel 9 van de Uitvoeringsverordening nr. 118/2014 van de Europese Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire

bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: "tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt" (stuk 1, pagina 1).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

5. Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de wijkinspecteur van de politiezone Arro leper een woonstcontrole zou hebben uitgevoerd op 5 april 2023 om 10u35. Verzoeker werd er niet aangetroffen. Bovendien zou geen enkele van de "Afghaanse bewoners" te kennen hebben gegeven dat verzoeker aldaar zou verblijven. De wijkinspecteur zou er gesproken hebben met een bewoner die al enkele maanden op het adres zou verblijven.

Het oordeel van de gemachtigde kan evenwel niet worden bijgetreden omwille van volgende redenen.

In het administratief dossier kan een mail worden aangetroffen van de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 april 2023 aan de politiezone van Arro leper, met volgende inhoud:

“Goedemiddag,

Zou het mogelijk zijn om tussen 10.04.2023 en 11.04.2023 (of vroeger) een woonstcontrole uit te voeren op volgende locatie?:

- S. (...), 8840 bij dhr. Z.I. (...) geboren op (...)1999 van Afghaanse nationaliteit (ref. DVZ: (...))*

Dit betreft geen aanvraag tot adrescontrole met oog op een vasthouding in een gesloten centrum. Er dient hierom geen RAAVIS te worden opgestart wanneer betrokkene worden aangetroffen op bovenstaand adres.

Wij dienen uitsluitend inlichtingen te ontvangen over het resultaat van de woonstcontrole (cf. verblijft de betrokkene er nog? Zo nee, wordt dit bevestigd door de nieuwe bewoners, de burens of andere zaken zoals de naam naast de deurbel?). Het is voldoende indien dit voor elk van hen via mail naar mij wordt overgemaakt met (...) in CC. U vindt als bijlage tevens een foto van betrokkene terug.”

De mail werd vervolgens intern doorgestuurd door de politiezone Arro leper naar de afdeling “Regio Oost” op 4 april 2023 en 5 april 2023.

Op 5 april 2023 volgt een antwoord van eerste inspecteur K.V. (...) als volgt:

“Heden 05.04.23 10.35 uur heb ik me als Wijkinspecteur STADEN CENTRUM aangeboden op vermeld adres.

Z.I. (...) werd er niet aangetroffen, meer nog, geen der Afghaanse bewoners kennen deze persoon.

Ik werd te woord gestaan door S.Q. (...), die toch al enkele maanden op adres S. (...) woont.”

Op basis hiervan concludeert verweerder in de bestreden beslissing dat de adrescontrole negatief is en verzoeker derhalve zou zijn ondergedoken.

Verzoeker betwist dit. Verzoeker benadrukt dat hij weldegelijk woonachtig is op het vermelde adres.

Er zou, volgens deze mail, slechts één controle zijn uitgevoerd door de politiezone van Arro leper op 5 april 2023. De adrescontrole blijkt ook niet te zijn aangekondigd geweest en werd uitgevoerd op een weekday (een woensdag) tijdens de voormiddag. Het is niet onredelijk om te veronderstellen dat tijdens dergelijke controle verzoeker niet werd aangetroffen, hetgeen niet betekent dat verzoeker zou zijn ondergedoken. Er blijkt bovendien niet dat verzoeker zou zijn gevraagd om zich aan te melden bij verweerder of om contact op te nemen met de politiediensten van Arro leper.

Zelfs het adres waarop de éénmalige controle werd uitgevoerd - zoals dit moet blijken uit de mail van 5 april 2023 - werd niet uitdrukkelijk vermeld in de mail, waardoor zelfs niet kan worden vastgesteld of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd.

Er wordt voorts niet vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...), of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en hun opdracht heeft kenbaar gemaakt. Dit is temeer van belang omdat een controle door de politie mogelijks tot een “defensieve” reflex kan leiden bij verzoeker of de personen met wie hij samenwoont indien deze informatie ontbreekt. Indien de persoon of personen die de controle uitvoeren niet in uniform zijn, kan verzoeker of de personen met wie men samenwoont bovendien ook niet op de hoogte zijn dat er een controle wordt uitgevoerd en kan men besluiten om net niet door te geven dat verzoeker aldaar verblijft omdat men niet weet wie deze informatie vraagt en voor welke doeleinden.

Het is manifest onredelijk om op basis van deze summiere informatie die blijkt uit een korte mail van 5 april 2023 te veronderstellen dat uit één enkele controle op een woensdagvoormiddag - op 5 april 2023 - door één of meerdere personen (al dan niet in uniform) zonder te weten op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, heeft men zich geïdentificeerd,

heeft men het doel van de controle meegedeeld, enzovoort) - moet worden vastgesteld dat verzoeker niet zou verblijven op dit adres en zou zijn ondergedoken.

Er wordt volgens kort gesteld dat “geen der Afghaanse bewoners” verzoeker zouden kennen, terwijl er vervolgens wordt gesteld dat slechts met één persoon werd gesproken (een genaamde “S.Q. (...).”). Dit betreft een tegenstrijdigheid.

Er kan voorts niet worden vastgesteld wat deze persoon (een genaamde “S.Q. (...).”) zou hebben verklaard. Er werd geen verklaring afgenomen.

Er blijkt ook nergens uit op welke wijze zou zijn vastgesteld dat deze persoon “toch al enkele maanden” op dit adres zou verblijven.

Hierdoor kan verzoeker zich ook niet verdedigen tegen de summiere vaststellingen die werden geponeerd in de mail van 5 april 2023, in strijd met zijn rechten van verdediging.

Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker “als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd.

Minstens blijkt dat deze elementen het aannemelijk maken dat verzoeker werkelijk is “ondergedoken”, terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

5. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt. Bovendien wijst de Raad erop dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen andere schending aan van een bepaling van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt, met name artikel 29 van de Dublin III-Verordening, alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit een simpele lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent, daar zij deze *in concreto* aanvecht in haar middel.

De verzoekende partij betoogt dat uit artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging, over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt, dat dit een termijn kan zijn tot maximaal 18 maanden, dat de verwerende partij dit ook zelf aangeeft in de bestreden beslissing: *“tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”* en dat de verlenging van de termijn tot 18 maanden de bovengrens vormt. Zij stelt verder dat het derhalve aan de gemachtigde toekomt om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd, dat uit de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging, dat er integendeel kennelijk automatisch wordt besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft, dat de verlenging tot de maximale termijn derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering vereist, dat elke motivering

hiertoe evenwel ontbreekt en dat de verwerende partij, door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (*in casu* 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, voorbij gaat aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering.

De Raad benadrukt dat het de verwerende partij is toegestaan op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden indien zij vaststelt dat de betrokkene onderduikt, wat de verzoekende partij geenszins betwist. Deze termijn van maximaal 18 maanden is nodig om een vreemdeling die is ondergedoken terug te vinden en over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat de verwerende partij gebruik maakt van deze mogelijkheid om op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening de termijn van overdracht te verlengen tot maximaal 18 maanden en er wordt ook toegelicht welke redenen haar ertoe hebben gebracht te besluiten dat de verzoekende partij is ondergedoken en zich poogt te onttrekken aan de bevoegde diensten. Er valt niet in te zien waarom verwerende partij nog bijkomende motieven diende te voorzien inzake de verlenging van de termijn van overdracht tot maximaal 18 maanden. De Raad leest in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening geen formele motiveringsplicht en wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de (Europese) wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij is ondergedoken, dan kan zij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent de verlenging van de termijn van overdracht tot maximum 18 maanden. Een wettig belang bij haar kritiek blijkt ten slotte ook niet voorhanden, nu zij met haar kritiek enkel lijkt te beogen dat zij door haar onderduiken sneller de verantwoordelijkheid van België kan bewerkstelligen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 29 van

de Dublin III-Verordening, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. Artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

2.7. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift een e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 april 2023, gericht aan de politiezone Arro leper, met een vraag tot woonstcontrole bij de verzoekende partij op het adres S., 8840 Staden, evenals het antwoord van eerste inspecteur K.V. van 5 april 2023 daarop, dat, zo stelt de verzoekende partij, luidt als volgt: *“Heden 05.04.23 10.35 uur heb ik me als Wijkinspecteur STADEN CENTRUM aangeboden op vermeld adres. Z.I. (...) werd er niet aangetroffen, meer nog , geen der Afghaanse bewoners kennen deze persoon. Ik werd te woord gestaan door S.Q. (...), die toch al enkele maanden op adres S. (...) woont.”* De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op basis hiervan in de bestreden beslissing concludeert dat de adrescontrole negatief is en zij derhalve zou zijn ondergedoken.

2.8. In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken van de verzoekende partij concreet gemotiveerd als volgt:

“Uit het verslag van de woonstcontrole op 05/04/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene maakte op 27/10/2022 het voorwerp uit van een beslissing ‘bijlage 26 quater’ welke hem op 03/11/2022 in persoon werd betekend. Op datzelfde moment werd aan de betrokkene een uitnodiging overhandigd voor een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach aangaande de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene weigerde te tekenen voor ontvangst van de uitnodiging voor het opvolgingsgesprek.

De betrokkene bood zich niet aan op 08/11/2022 bij onze diensten (Dublin Pacheco loket Pachecolaan 44, 1000 Brussel) voor een opvolgingsgesprek en bracht geen elementen aan ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

Tijdens het Dublin interview op 12/10/2022 had de betrokkene aangegeven woonplaats te kiezen op het adres van het CGVS, E. Blerotstraat 39, 1070 Brussel.

Op 29/11/2022 diende de betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) in. In het verzoekschrift werd gemeld dat de betrokkene verblijft te 8840 Staden, S. (...) en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest op het kantoor van zijn raadsman te 2018 Antwerpen, L.L. (...).

De wijkinspecteur Staden Centrum van de politiezone Arro leper voerde op 05/04/2023 om 10u35 een woonstcontrole uit op het bovenvermeld adres in Staden. De betrokkene werd er niet aangetroffen en geen enkele van de Afghaanse bewoners gaf aan hem te kennen. De wijkinspecteur sprak er met een bewoner die toch al enkele maanden op dit adres woont. De adrescontrole was dus negatief.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd."

Gelet op voornoemde motieven en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, besluit de verwerende partij aldus niet uitsluitend op basis van een negatieve woonstcontrole dat zij ondergedoken zou zijn. De negatieve woonstcontrole is echter wel een element dat de verwerende partij in de bestreden beslissing mee in rekening heeft genomen.

2.9. De verzoekende partij stelt de negatieve adrescontrole te betwisten en dat zij wel degelijk woonachtig is op het adres S., 8840 Staden, maar beperkt zich met dit betoog tot een loutere bewering zodat zij dit geenszins concreet aannemelijk maakt. Zij brengt geen gegevens, nog minder stavingstukken, bij waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijk woonachtig was en is op voormeld adres. Zij betoogt dat er volgens voornoemde e-mail van 5 april 2023 slechts één controle zou zijn uitgevoerd door de politiezone van Arro Ieper op 5 april 2023, dat de adrescontrole ook niet blijkt te zijn aangekondigd geweest en werd uitgevoerd op een weekdag (een woensdag) tijdens de voormiddag, dat het niet onredelijk is om te veronderstellen dat zij tijdens dergelijke controle niet werd aangetroffen, hetgeen niet betekent dat zij zou zijn ondergedoken, maar toont niet aan waarom één onaangekondigde woonstcontrole op een weekdag niet kan volstaan indien uit andere elementen afdoende blijkt dat zij er niet verblijft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet alleen dat de verzoekende partij op 5 april 2023 om 10u35 niet werd aangetroffen op het adres S., 8840 Staden, doch ook dat geen enkele van de Afghaanse bewoners aangaf haar te kennen en dat de wijkinspecteur met een bewoner sprak die toch al enkele maanden op dit adres woont, motieven die de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins weerlegt of ontkracht. De Raad herhaalt verder nogmaals dat de verwerende partij zich niet uitsluitend baseert op een negatieve woonstcontrole om te besluiten dat zij ondergedoken is. Er wordt immers tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek aangaande de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij weigerde te tekenen voor ontvangst en zich op 8 november 2022 niet aanbood bij de diensten van de verwerende partij voor het gesprek en geen elementen aanbracht ter rechtvaardiging van haar afwezigheid, alsook dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, motieven die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er niet blijkt dat zij zou zijn gevraagd om zich aan te melden bij de verwerende partij of om contact op te nemen met de politiediensten van Arro Ieper, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, nu zij niet kon aangetroffen worden bij de woonstcontrole, geen enkele van de bewoners haar kende – en aldus niet bleek dat zij op het door haar opgegeven adres woont – en zij geen andere verblijfplaats bekend maakte aan de verwerende partij, op welke wijze de politie of de verwerende partij haar kon gevraagd hebben zich te melden of contact op te nemen met de politiediensten.

Wanneer de verzoekende partij niet kan aangetroffen worden op het door haar opgegeven adres en alle bewoners van het pand, waarvan minstens één persoon er al enkele maanden woont, aangeven de verzoekende partij niet te kennen, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om – mede gelet op het niet betwiste motief dat het de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft en zij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) – te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven en als

ondergedoken dient te worden beschouwd, wanneer de verzoekende partij geen contact opneemt met de diensten na de woonstcontrole waarbij het duidelijk is dat de politie op zoek is naar haar persoon. Ter volledigheid merkt de Raad hier op dat de bestreden beslissing pas werd genomen zeven dagen na de woonstcontrole. De verzoekende partij betwist niet dat zij, na de woonstcontrole waarbij zij niet aanwezig was en haar vermeende huisgenoten gevraagd werden naar haar verblijfsomstandigheden, geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, noch betoogt zij dat zij daartoe niet voldoende tijd zou hebben gehad.

De verzoekende partij betoogt dat zelfs het adres waarop de éénmalige controle werd uitgevoerd – zoals dit moet blijken uit de e-mail van 5 april 2023 – niet uitdrukkelijk werd vermeld in de e-mail, waardoor zelfs niet kan worden vastgesteld of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd, maar gaat eraan voorbij dat in voornoemde e-mail wordt gesteld dat de wijkinspecteur te woord werd gestaan door S.Q., die toch al enkele maanden op adres het S. woont zodat het adres waarop de controle gebeurde wel degelijk wordt vermeld in de e-mail en er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de woonstcontrole op dit adres werd verricht. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uiteenzet dat de e-mail van 5 april 2023 over *“de éénmalige controle”* – waarin de wijkinspecteur vermeldt dat zij zich heeft *“aangeboden op vermeld adres”* – een antwoord is op de e-mail van 4 april 2023, waarin wordt gevraagd om een woonstcontrole uit te voeren op het adres S., 8840 Staden zodat ook in die zin kan aangenomen worden dat de controle werd uitgevoerd op het juiste adres, met name S., 8840 Staden. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat voorts niet wordt vermeld of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en de opdracht heeft kenbaar gemaakt, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de wijkinspecteur Staden Centrum de woonstcontrole uitvoerde. Dit vindt overigens steun in de e-mail van 5 april 2023 die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Heden 05.04.23 10.35 uur heb ik me als Wijkinspecteur STADEN CENTRUM aangeboden op vermeld adres. (...)”* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt aldus wel degelijk in de bestreden beslissing vermeld of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd. Er blijkt immers dat de controle werd uitgevoerd door één persoon die zich identificeerde als de wijkinspecteur Staden Centrum. Ook zijn opdracht werd kenbaar gemaakt, minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ondersteund door de e-mail van 5 april 2023 van de wijkinspecteur Staden Centrum, dat het voor de bewoners van het pand duidelijk was dat voormelde persoon op zoek was op het opgegeven adres naar de verzoekende partij, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen van de Afghaanse bewoners aangaf haar te kennen. Het betoog dat een controle door de politie mogelijk tot een “defensieve” reflex kan leiden bij haar of de personen met wie zij samenwoont indien deze informatie ontbreekt, dat indien de persoon of personen die de controle uitvoeren niet in uniform zijn, zij of de personen met wie men samenwoont bovendien ook niet op de hoogte kan/kunnen zijn dat er een controle wordt uitgevoerd, dat men kan besluiten om net niet door te geven dat zij aldaar verblijft omdat men niet weet wie deze informatie vraagt en voor welke doeleinden, is dan ook niet dienstig. Immers blijkt niet dat voornoemde informatie bij de uitgevoerde woonstcontrole ontbrak, dat de bewoners van het adres S., 8840 Staden niet op de hoogte waren van het feit dat er een controle werd uitgevoerd of dat zij niet wisten wie deze informatie vraagt en voor welke doeleinden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat zelfs indien er sprake zou kunnen zijn van een “defensieve” reflex bij de personen met wie de verzoekende partij samenwoont, die dan ook besluiten tijdens de woonstcontrole om niet door te geven dat de verzoekende partij aldaar verblijft, de Raad enkel kan vaststellen dat de verzoekende partij zelf, na de woonstcontrole waarbij zij niet aanwezig was en waarbij haar vermeende huisgenoten gevraagd werden naar haar verblijfsomstandigheden – waarbij aldus kan verondersteld worden dat zij de verzoekende partij indien de verzoekende partij daadwerkelijk bij hen woont hiervan op de hoogte stellen –, geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij. De verzoekende partij betoogt ook niet dat zij daartoe niet voldoende tijd zou hebben gehad. Het komt de Raad dan ook niet foutief, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor wanneer de verzoekende partij niet kan aangetroffen worden op het door haar opgegeven adres en de bewoners van het door haar opgegeven verblijfsadres stellen de verzoekende partij niet te kennen, te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd, wanneer de verzoekende partij geen contact opneemt met de diensten na de woonstcontrole waarbij het duidelijk is dat de politie op zoek is naar haar persoon. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat een controle door de politie mogelijk tot een “defensieve” reflex kan leiden bij haar indien de informatie over de functie en de opdracht van de controlerende persoon

ontbreekt, dat indien de persoon die de controle uitvoert niet in uniform is, zij er niet van op de hoogte kan zijn dat er een controle wordt uitgevoerd, en zij hiermee lijkt te willen verantwoorden waarom zij niet kon worden aangetroffen op het door haar opgegeven adres, kan zij niet gevolgd worden. Immers, het weze herhaald, blijkt uit de e-mail van 5 april 2023 dat de controle werd uitgevoerd door één persoon die zich identificeerde als de wijkinspecteur Staden Centrum en blijkt hieruit eveneens dat het voor de bewoners van het pand duidelijk was dat voormelde persoon op zoek was op het opgegeven adres naar de verzoekende partij, daar zij aangaven de verzoekende partij niet te kennen. Dat de verzoekende partij zich niet zou kenbaar maken aan de politie die op zoek is naar haar persoon, is in wezen enkel de bevestiging dat zij dient beschouwd te worden als ondergedoken. Minstens blijkt hieruit dat de verzoekende partij er doelbewust voor zorgt dat zij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten.

Mede gelet op de niet betwiste motieven in de bestreden beslissing dat de diensten van de verwerende partij niet zijn *“gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”*, is het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk om *in casu* uit het niet aangetroffen worden op het opgegeven verblijfsadres, uit het feit dat geen enkele van de Afghaanse bewoners aangaf haar te kennen en uit het feit dat de verzoekende partij geen ander verblijfsadres opgaf en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, samen gelezen met het motief dat de verzoekende partij zich niet aanbood bij de diensten van de verwerende partij op 8 november 2022 voor een opvolgingsgesprek waartoe zij uitgenodigd was en geen rechtvaardiging voor haar afwezigheid aanbracht, te oordelen dat de verzoekende partij als ondergedoken in de zin van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening dient te worden beschouwd.

De verzoekende partij toont voorts niet aan welk belang zij heeft bij het betoog dat niet wordt vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt...), nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de wijkinspecteur wel degelijk gehoor kreeg aan de deur. Er wordt in de bestreden beslissing immers toegelicht dat de wijkinspecteur sprak met een bewoner die al enkele maanden op het adres woont.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het manifest onredelijk is om op basis van deze informatie die blijkt uit een korte mail van 5 april 2023 vast te stellen dat zij niet zou verblijven op het adres S., 8840 Staden en zou zijn ondergedoken.

2.10. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat niet kan worden vastgesteld wat deze persoon (een genaamde S.Q.) zou hebben verklaard en dat er geen verklaring werd afgenomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat geen enkele van de Afghaanse bewoners aangaf haar te kennen en dat de wijkinspecteur er sprak met een bewoner die toch al enkele maanden op dit adres woont. Dit vindt steun in de e-mail van 5 april 2023, die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert en waarin wordt gesteld dat geen van de Afghaanse bewoners de verzoekende partij kent en dat de wijkinspecteur te woord werd gestaan door S.Q., die toch al enkele maanden op het adres woont. Uit het samenlezen van de twee zinnen in de e-mail, met name *“Z.I. (...) werd er niet aangetroffen, meer nog, geen der Afghaanse bewoners kennen deze persoon. Ik werd te woord gestaan door S.Q. (...), die toch al enkele maanden op adres S. (...) woont.”*, blijkt dat ook S.Q. verklaarde dat zij de verzoekende partij niet kent, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Er kan worden aangenomen, op grond van wat blijkt uit de e-mail van 5 april 2023, dat alle Afghaanse bewoners verklaarden deze persoon niet te kennen, waarbij de wijkinspecteur omtrent één persoon, met name S.Q., vermeldt dat deze toch al enkele maanden op het door de verzoekende partij opgegeven adres woont. Er blijkt aldus ook geen tegenstrijdigheid. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de e-mail blijkt dat de wijkinspecteur slechts met S.Q. sprak. Uit het motief *“De wijkinspecteur sprak er met een bewoner die toch al enkele maanden op dit adres woont”* kan niet afgeleid worden dat de wijkinspecteur met niemand anders sprak.

Waar de verzoekende partij stelt dat er ook niet blijkt op welke wijze zou zijn vastgesteld dat deze persoon *“toch al enkele maanden”* op dit adres zou verblijven, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog, nu zij geenszins betwist dat S.Q. op het adres S., 8840 Staden verblijft, noch dat deze persoon de wijkinspecteur te woord kon staan omtrent haar verblijf op voornoemd adres. Bovendien betwist zij geenszins dat S.Q. er al enkele maanden verblijft.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zich niet kan verdedigen tegen de summiere vaststellingen die werden geponeerd in de mail van 5 april 2023, in strijd met haar rechten van verdediging.

2.11. Waar de verzoekende partij stelt dat deze elementen het aannemelijk maken dat zij werkelijk is *“ondergedoken”*, terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor haar (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden), lijkt zij de motieven van de bestreden beslissing te bevestigen. Door louter te stellen dat de beslissing werd genomen met de meeste verregaande impact voor haar, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

2.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten, dat zij als ondergedoken dient te worden beschouwd, dat de verwerende partij derhalve op onrechtmatige wijze of foutief toepassing maakt van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening of dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk handelt door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat zij als ondergedoken moet worden beschouwd.

2.13. Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

2.14. De verzoekende partij stelt verder, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat, dat daarbij niet vereist is dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen, dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming, dat bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat, dat de termijnen bepaald in artikel 29, (1) en (2) van de Dublin III-Verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, *“tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat”*, dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld. De verzoekende partij betoogt dat zij hierdoor een nadeel ondervindt omdat zij wenst dat België haar verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt, dat de verwerende partij immers, in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, *“onverwijld”* moet aanvangen met de behandeling van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming, dat artikel 27 (1) van de Dublin III-Verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29 (1) en (2) van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij met onderhavig beroep beschikt over een rechtsmiddel waarmee zij heeft kunnen laten toetsen of de verlenging van de termijn van overdracht aan Oostenrijk tot maximaal 18 maanden overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening rechtmatig is gebeurd. Zij heeft evenwel niet kunnen overtuigen dat de verlenging niet correct, onzorgvuldig, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening is gebeurd, waardoor niet kan

worden vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming intussen van rechtswege zou zijn overgaan op België en aldus ook niet blijkt dat de verwerende partij “onverwijld” moet aanvangen met de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 47 van het Handvest of van artikel 27 van de Dublin III-Verordening niet aannemelijk.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER